

A NAPISTEN TITKOS NEVE

Egyiptomi mese

Ízisz istennő mindent ismert, ami volt földön és égen. De nem ismerte Ré, a napisten titkos nevét. Ez annyira bántotta, hogy elhárította, kifürkészi.

Ré mindennap ott ült fényes trónusán, a napbárkában. Öreg volt már nagyon. Egy alkalommal a nyála kicsordult, a földre hullt. Ízisz a nyálból és agyagból kígyót gyúrt, és azt egy keresztútra fektette, ahol a napisten sétálni szokott.

Amikor Ré arra járt, a kígyó megmarta. Ré testéből tűz csapott ki, tagjait reszketés rázta, a fájdalomtól jajgatott. Az istenektől kért segítséget.

– Küldjétek hozzám gyermekeiteket! Varázsigéikkel megszabadítanak a szenvedéstől!

Eljöttek az istenek gyermekei, köztük Ízisz is, aki varázsigéivel sokakat meggyógyított már.

– Mi történt veled, felséges napisten? – kérdezte Ízisz.

– Sétára indultam Egyiptomban, hogy lássam azt, amit teremtettem – válaszolt Ré. – Amikor a keresztútra értem, valami megmarta. Nem láttam, mi az. Nagyon szenvedek. Hidegebb vagyok, mint a víz, de forróbb, mint a tűz, és borzongás rázza minden tagom. A szemem elhomályosult, nem látok.

– Meggyógyítalak – mondta Ízisz. – Mondd meg nekem a titkos nevedet. Akinek nevét varázsigében kimondom, az megszabadul.

– Én vagyok, aki megalkotta a földet, a hegyeket és a vizeket. Az eget, ahol az istenek lelke lakozik. Szemem kinyitva létrehoz-

tam a világosságot, szemem lehunyva a sötétséget. Én szabályozom a Nílus áradását. Én hoztam létre a napokat és az órákat. Én gyújtottam meg az élő tüzet. Én vagyok Hepere hajnalban, Ré délben és Átum este idején.

– Ez mind igaz – mondta Ízisz –, de nem mondtad el a titkos nevedet. Ha azt kimondtad volna, a kígyóméreg azonnal távozott volna testedből.

– Tartsd ide a füled, Ízisz – mondta Ré. – Az én igazi nevem a legszentebb Ősisten rejtette el. Ennek örökre titokban kell maradnia, ha meg akarom tartani a helyem fényes trónusomon, a napbárkában. Most, hogy a kígyóméregtől megszabaduljak, megsúgom azt neked, de senkinek ne áruld el!

Ezzel Ré megsúgta Ízisznek titokban tartott nevét.

– Távozz, kígyóméreg! Hagyd el a napistenét, a lángoló istent! Én vagyok Ízisz, aki ezt a varázsigét kimondja. A nagy isten elárulta legtitkosabb nevét, és most meggyógyul, és élni fog Ízisznek, az istenek úrnőjének hatalma által, aki a mérget kiűzte belőle!

Így tudta meg Ízisz Ré napisten nevét a méreg által, amelyet rábocsátott.

KISS LEHEL

GYÖRGY LOVAG

Bűz helyébe illatot, a sötétbe fényeket,
éneket a jaj helyébe György lovag hoz.
Egy kezében arany lándzsa,
a másikban kantár szára:
jól ért ő a sárkányokhoz s a lovakhoz.

Kilátszik a fák mögül:
talapzaton is megül a nagy templom előtt,
ott az utca végén.
Maga mellé, ha felültet, s az ég felé fületet
– örök élmény!

BERTÓTI JOHANNA
**INTERJÚ
BÁRÁNNYAL**

- Miért megy a legelőre?
- Mert elég fű jut egy főre.
- S mit csinál ott egész nap?
- Nagyon hosszú az étlap...
- S melyik a kedvenc étele?
 - A négylevelű lóhere.
- S miért az a kedvence?
- Velem tart a szerencsel!

❖ A CANTERVILLE-I KÍSÉRTET

8. rész

OSCAR WILDE elbeszélését átdolgozta
LÁSZLÓ NOÉMI, illusztrálta VASS JÓZSEF

Sir Simon háborgott. Hogyan viselkedhetne jól? A kísértet feladata a nyöszörgés, csoszogás, lánccsörgetés. Főként, ha gyilkos férj az illető. Akit a néhai feleség rokonai halálra éheztek. Virginia megkérdezte, hozzon-e ennivalót. A kísértet nem kért enni, de megköszönte a lánynak, hogy jobb a szíve, mint rémes családjá többi tagjának. Senki sem rémesebb, mint Sir Simon, aki lop is, mondta Virginia. Ellopta a festékeit. A folt miatt, mondta Sir Simon. Muszáj volt újrafesteni.

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

